

ЗМІСТ

ЧАСТИНА 1. СУТІНКИ

1	Девон удень.....	11
2	Принцеса магічного роду.....	20
3	Девон уночі.....	35
4	Казка лицаря.....	50
5	Горіхові очі Естер.....	64
6	Принцеса-наречена.....	78
7	Смак спокути.....	93

ЧАСТИНА 2. ОПІВНОЧІ

8	Дари волхвів.....	105
9	Десята п'ятнадцять до Единбурга.....	117
10	Повернення принцеси до Ельфландії.....	126
11	Ремзі на варті!.....	138
12	Принцеса та гобліни.....	149
13	В товаристві вовків.....	160
14	Принцеса та людожер.....	173

ЧАСТИНА 3. ВІДЬОМСЬКА ГОДИНА

15	Ремзі і гора світла.....	189
16	Прекрасний принц грає у Томб Рейдер.....	204
17	Принцеса розпускає коси.....	216
18	Багатоликість Девон Фейрвезер.....	229
19	Вигнанець, раніше відомий як принц.....	243
20	Будинок святих.....	257
21	Монстр.....	270

ЧАСТИНА 4. СВІТАНОК

22	Отець, син і святий дух	287
23	Пам'ятайте про день суботній	299
24	Решта історії	315
25	ТОВ Камелот	326
26	Підгнило щось у королівстві Данським	340
27	Принцеса шукає свого принца	353
28	Ніктеріс слідує за світлячком	363

ЧАСТИНА 5. СОНЦЕ В ЗЕНІТІ

29	Грендель та його мати	377
30	Довго і нещасливо	387
31	Більше жодних секретів	400
32	Темна конячка	413
33	У лабіринті	421
34	Лицар і дракон	429
35	Більше жодних казок	441
Подяки		449

*Моїй мамі, яка усе своє життя була силою природи,
та моєму дорогому другові Джону О'Тулу,
у якому є щось від Джерроу.*

ЧАСТИНА I

СУТІНКИ

I

ДЕВОН У ДЕНЬ ТЕПЕРШНІЙ ЧАС

Ми лиш почали пробиратись незнайомою місцевістю, тепер мусимо очікувати зустрічей з дивними пригодами та дивними небезпеками.

Артур Мекен, «Терор»¹

У такі дні Девон купувала в магазинах лише три речі: книжки, випивку та крем для чутливої шкіри. Книжки вона їла, випивка тримала її при тямі, а крем вона брала для Кая, свого сина. Він періодично страждав на екзему, особливо взимку.

¹ У 2021 році у «Видавництві Жупанського» в серії «Майстри готичної прози» вийшло зібрання творів Артура Мекена, в перекладі Марти Сахно. Незважаючи на те, що у зібрання були включені найвідоміші твори валлійського автора, який справедливо вважається одним з фундаторів містичного жанру та класиком жахів, саме «Терор», що має характерні ознаки пізнього періоду творчості письменника, до цієї збірки не увійшов. Цей короткий роман, що вийшов у 1917 році, іноді вважають відвертою автобіографією Мекена через спільні риси автора та головного героя твору. За сюжетом роману тварини постають проти людей, а дія його відбувається у віддаленому районі Уельса. (Тут і далі – примітки перекладачки).

У цьому магазині книжок не було, лише ряди пістрявих журналів. Їй вони були не до смаку, та і в будь-якому випадку, книжок, щоб поїсти, вдома вона мала вдосталь. Її погляд зачепив обкладинки з легким порно, електроінструментами, історіями про життя, аж до нижньої полиці, де сяяли жовтим та рожевим дитячі журнали.

Девон провела короткими нерівними нігтями по обкладинках. Вона розмірковувала, чи не купити один для Кая, адже скидалось на те, що йому зараз могло б сподобатись подібне читиво, проте вирішила цього не робити. Після сьогоднішнього вечора його вподобання можуть і змінитись.

Вона пройшла до кінця ряду, шаркаючи підошвами по лінолеуму, та поставила корзину на стрічку. Чотири пляшки горілки та тубик крему.

Касир глянув на корзину, а тоді знову на неї.

— Маєте документ?

— Перепрошую?

— У вас є якийсь документ? — повторив він повільно, наче для когось, хто недочуває.

Вона витріщилась на нього.

— На бога, та мені ж двадцять дев'ять!

І так, вона мала вигляд на кожен з цих років.

Він знизав плечима та схрестив руки в очікуванні. Він і сам був не більш ніж дитиною, мав, може, вісімнадцять чи дев'ятнадцять років, тому, працюючи в сімейному магазині, мабуть, намагався дотримуватись усіх правил.

Усе це було зрозуміло, але вплинути на нього вона ніяк не могла. У Девон не було документів. Ні свідоцтва про народження, ні паспорта, ні посвідчення водія, нічого. Офіційно її не існувало.

— Забудьте, — Девон штовхнула до нього свій кошик, пляшки закалатали. — Я візьму випивку деінде.

Вона вийшла, роздратована й сердита. Юрби підлітків постійно купували випивку в інших магазинах

на розі. Це тут було звичним явищем. І те, що хтось вирішив перевірити документи саме у неї, настільки явно дорослої, мало сміховинний вигляд.

Лише перетнувши погано освітлену вулицю, вона зрозуміла, що пішла, не купивши крем. Забутий лосьйон був незначною невдачею, але вона настільки перманентно підводила Кая стількома різноманітними, незліченними способами, що навіть цієї крихітної помилки було достатньо, щоб усе всередині неї стислось від гніву.

Вона подумала, чи не повернутись по крем, але тоді глянула на годинник. Наближалась восьма вечора. Уже є ризик спізнитися. Окрім того, екзема була мізерною проблемою порівняно з його голодом. Набагато важливіше було його нагодувати.

Ньюкасл-на-Тайні був досить гарним містом, хоч і, на думку Девон, дещо шумним. Цієї пори року сонце заходило о четвертій, тому небо було цілковито темним, гули ліхтарі. Брак зовнішнього світла відповідав їй настрою. Девон примусила себе перевірити телефон. Короткий список контактів. Ні повідомлень. Ні дзвінків.

Вона пробиралась повз низку старих терас. Перехожі снували тротуаром туди-сюди. Біля одного з будинків зібралась щільна групка людей, що випивали та курили. Крізь незашторені вікна лилася музика. Щоб обійти цей натовп, Девон звернула ліворуч від головної вулиці.

Існувало так багато усього, про що їй потрібно було пам'ятати, перебуваючи на вулиці та серед людей. Перше – треба вдавати, що вона мерзне. Подумавши про це, вона щільніше закуталась в пальто, так, наче її турбував холод. Ще одне – імітувати звуки кроків. Вона човгала ногами з навмисною важкістю, розтираючи гравій та пил підборами. Великі черевики допомагали з важким кроком, робили її незграбною та кремезною, наче дитина у дорослому взутті.